

Jeho neochvějná Láska

Dita Vrbatová

9. 10. 2025

Vyrůstala jsem v rodině, kde Bůh byl „jen berličkou pro slabé“.

Byla jsem vychována k víře v sebe samu, v sílu lidského rozumu a ve společenské hodnoty.

Zvenku jsme působili jako spořádaná rodina – táta s mámou byli pracovití, my s bratrem jsme chodili do kroužků, táta sportoval, mamka se starala o domácnost.

Ale za dveřmi domova se skrýval jiný svět – napětí, domácí násilí, ticho po křiku.

Z těchto ran vyrůstalo moje nízké sebevědomí, nedůvěra, uzavřenost a introverze.

Když jsem měla kamarádku, byla jsem spíš jejím stínem než rovnocennou duší.

A přesto – Bůh měl svůj plán.

Dal mi dar hudby. Milovala jsem zpěv.

Strejda si mého talentu všiml a vzal mě k jedné profesorce z Pražské konzervatoře.

Ta mě doporučila úžasné pedagožce, Stelle Jarolímové-Vedamové, která se mě ujala nejen jako žákyně, ale i lidsky.

Jenže strach z neúspěchu mě nakonec svázal natolik, že jsem přestala zpívat.

Na střední škole, kolem let 1990–1992, se v České republice šířilo tzv. „probuzení“.

Duchovní hnutí, které zasáhlo mnohé.

Někteří spolužáci se obrátili, začali se modlit, číst Bibli, a třída se rozdělila.

Byla jsem na pár skupinkách, poslouchala jsem, ale neotevřelo se mi srdce.

Tehdy jsem si říkala: „To není nic pro mě.“

Dnes vím, že Bůh už tehdy klepal na dveře mého srdce.

„Hle, stojím u dveří a tluču; kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu.“ (Zjevení 3:20)

Po škole jsem se dostala do prostředí plného duchovních vlivů.

Pracovala jsem s pěti svědky Jehovovými, měla přátele, kteří zkoušeli buddhismus, reiki, numerologii, horoskopy a různé ezoterické směry.

V té době jsem Boha odmítla úplně. Přesto dnes s jistotou vím, že mě chránil před falešnými naukami.

Nedovolil, abych se zapletla s něčím, co by mě zavedlo do duchovní tmy.

„Pán je věrný, On vás posílí a ochrání od zlého.“ (2. Tesalonickým 3:3)

A nejen to.

V letech 1994–1995 mi zachránil dvakrát život.

V roce 1994 jsem byla hospitalizovaná kvůli mimoděložnímu těhotenství.

Testy ukazovaly pozitivní výsledek, ale děloha byla prázdná.

Lékaři si dlouho nevěděli rady.

Den před plánovanou laparoskopií jsem dostala klystýr a udělalo se mi velmi zle.

Bolelo mě celé břicho, ale bála jsem se jít za sestrou, aby si nemyslela, že přeháním.

Nakonec jsem se odhodlala – kolem osmé večer.
Po rychlém ultrazvuku mě ihned poslali na sál.
Břicho jsem měla plné krve.
Lékaři mi později řekli: „Do rána byste už nebyla.“
Ale Bůh zasáhl.
Vejcovod byl zachráněn – a dnes máme čtyři krásné děti.

„On dává život i smrti, uvádí do hrobu a z hrobu vyvádí.“ (1. Samuelova 2:6)

O rok později, v roce 1995, jsem šla s přáteli z koncertu lesní cestou.
V jednom místě se mělo zahrnout doprava. Já a kamarád jsme šli rovně – a spadli jsme z jedenáctimetrové skály.
On skončil s otřesem mozku.
Já měla pochroumané dva obratle, ruku zlomenou na třikrát a těžký otřes mozku.
Zázrak, že jsem přežila.
Tehdy jsem říkala: „Děda mě chránil z nebe.“
Dnes vím, že to Bůh mě chránil, i když jsem Ho neznala.

„Nebudeš se bát hrůzy noci... Neboť svým andělům vydal o tobě rozkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ (Žalm 91:5, 11)

V roce 2002 jsem se vdala.
Můj muž přijal Pána už jako čtrnáctiletý, byl pokřtěn, ale později z Cesty sešel.
Vzala jsem si ho jako „pohana“.
Naše manželství bylo světské – práce, děti, starosti, žádná modlitba, žádná víra.

Kolem roku 2008 se v manželovi probudilo hledání Boha.
Začal číst Bibli, modlit se, poslouchat kázání.
Ale na mě to mělo spíš negativní dopad.
Měla jsem pocit, že „křesťan má být dokonalý“ a že Bůh je jen přísný soudce, který hlídá Desatero.
Nechápala jsem, že On nehledá dokonalost, ale pokoru a odevzdání.

Jeho víra rostla a já se cítila odstrčená.
Občas mě vzal do sboru – na Vánoce nebo Velikonoce.
Bylo to pro mě vždycky hrozné.
Ty písně, ty chvály, lidé se zvednutýma rukama, co mluvili o Kristu s láskou...
Bylo mi to nepříjemné.
A přitom jsem Evangelium slyšela několikrát – od manžela, od přátel i od staršího jednoho známého společenství, který k nám přijel a kázal mi o Kristu.
Poslouchala jsem, chápala to hlavou, ale srdce bylo vzdálené.

„Lid tento mě ctí rty, ale jejich srdce je daleko ode mne.“ (Matouš 15:8)

Naše manželství se postupně rozpadalo.
Zůstával jen prach a ticho.
V hádce jsem jednou na manžela doslova křičela:

„I kdybych viděla na vlastní oči dorůstati nohy a ruce, nikdy v Boha věřit nebudu!“

Byla to poslední jiskra vzdoru.

Šli jsme spát.

A druhý den – všechno se změnilo.

Ráno, když byl manžel v práci, jsem si šla uvařit kávu.

V ten okamžik se ve mně něco zlomilo.

Najednou jsem věděla, že bez Boha ten život nedám.

Nebylo to logické.

Byla to jistota, která přišla shůry.

„Zlomené srdce Bůh neodmítne.“ (Žalm 51:19)

To ráno – 27. února 2013 – jsem odevzdala svůj život Ježíši Kristu.

Plakala jsem, ale cítila, že všechno temné mizí.

Jakoby někdo otevřel okno a světlo zaplavilo místnost, kde jsem roky seděla sama.

Od toho dne se všechno začalo měnit.

Naše manželství, které bylo mrtvé, začalo povstávat jako Fénix z popela.

Byly to těžké roky.

Mnohokrát jsem křičela k Bohu: „Už nemůžu, už to skonči.“

Ale On mi pokaždé řekl v srdci:

„Bud' trpělivá.“

A já jsem Mu věřila.

Držela jsem se Jeho zaslíbení:

„Nikdy tě neopustím a nikdy tě nezanechám.“ (Židům 13:5)

„Nepřijde na tebe zkouška nad tvé síly, ale s ní dá i východisko.“ (1. Korintským 10:13)

Bůh mě učil odpouštět.

Bral moje kamenné srdce a měnil ho na srdce z masa.

Uzdravoval, co bylo zraněné, a navracel, co bylo vzato.

„Dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vašeho nitra.“ (Ezechiel 36:26)

A pak udělal ještě něco, co mě dojímá dodnes –

vrátil mi můj hlas.

Po letech ticha mohu znovu zpívat – tentokrát ne pro lidi, ale pro Něj.

„Zpívej Hospodinu novou píseň, neboť učinil divy.“ (Žalm 98:1)

Dnes vím, že mě Bůh celý život chránil –

od falešných nauk, od smrti, od zranění, od mé vlastní pýchy.

Kde já říkala „nikdy“, On řekl „ted“.

Kde já utíkala, On čekal.

Kde já byla zlomená, On obnovil.

„Jsem přesvědčena, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádné jiné stvoření nás nemůže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Římanům 8:38–39)

A dnes už zpívám srdcem, které bylo uzdraveno:

Jeho Láska je neochvějná. Jeho Milost mě našla, když jsem byla ztracená. A nikdy mě nepustila.